

Η λύση, από τα κάτω και αριστερά

Του Πάνου Κοσμά

«Εύφλεκτο» διεθνές περιβάλλον, πολιτική και θεσμική κρίση στην Ε.Ε. – άνοδος της ακροδεξιάς, συντηρητική αντεπανάσταση σε ΗΠΑ, Λ. Αμερική και Ευρώπη

«Προσεισμική ακολουθία» χαρακτηρίζουν συστημικοί αναλυτές την αναταραχή που επικρατεί στα χρηματιστήρια και τις παγκόσμιες αγορές στα τέλη της πρώτης εβδομάδας του Οκτωβρίου. «Ο κόσμος πρέπει να αρχίσει να προετοιμάζεται από τώρα, που ακόμη μπορεί, για την επόμενη ύφεση», προειδοποιεί ο Economist. Οι εύφλεκτες ύλες στο διεθνές περιβάλλον δεν αφορούν μόνο την οικονομία αλλά και την πολιτική. Συντονισμένη από τη διεθνή της αστικής αντίδρασης, μια συντηρητική αντεπανάσταση εκτυλίσσεται σε σημαντικές χώρες και περιοχές, από τη Λ. Αμερική (όπου στη Βραζιλία ένας ακροδεξιός είναι προ των θυρών του προεδρικού μεγάρου) μέχρι την κεντρική Ευρώπη. Στην ίδια την Ευρώπη, τα προεόρτια μιας νέας επιβράδυνσης ή και ύφεσης βρίσκουν την περιλάλητη «ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική» στη χειρότερη δυνατή κατάσταση: η ηγεμονική γερμανική καγκελαρία είναι περιπλεγμένη σε μείζονα πολιτικά αδιέξοδα, η ακροδεξιά αναπτύσσει ηγεμονική δυναμική σε όλη την έκταση της ηπείρου απειλώντας με πολιτικό Big Bang στις ευρωεκλογές του επόμενου Μαΐου, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) έχει ξεμείνει από «όπλα» και η Ιταλία σηματοδοτεί με τον πιο εύγλωττο τρόπο τους κινδύνους αποσάθρωσης που απειλούν το όλο «οικοδόμημα».

Είναι σε αυτές τις συνθήκες που ο Αλέξης Τσίπρας προσπαθεί να

κερδίσει το στοίχημα της πολιτικής επιβίωσης σαν δεύτερου ισχυρού πόλου στο αστικό-μνημονιακό πολιτικό σύστημα, παζαρεύοντας έναντι ανταλλαγμάτων με τους δανειστές μια μετάθεση του χρόνου υλοποίησης της περικοπής των συντάξεων για μετά τις εκλογές, που το υπουργείο Οικονομικών διαβεβαιώνει ότι οι ελληνικές τράπεζες είναι... θωρακισμένες, που ο Ευκλείδης Τσακαλώτος αναζητεί... επενδυτές στο Μπαλί και επαιτεί τη σιωπηλή ανοχή του ΔΝΤ στο να μην εφαρμοστεί σε προεκλογικό χρόνο η περικοπή των συντάξεων, που ο «συγκυβερνήτης» Καμμένος, σε ένα ρεσιτάλ πολιτικού αμοραλισμού, μοιάζει «έτοιμος για όλα» για να παραμείνει στο πολλαπλά επωφελές για τον ίδιο παιχνίδι της εξουσίας...

«Προσεισμική ακολουθία»

Ο κύκλος «ευρείας ανάκαμψης» (κατά την έκφραση του ΔΝΤ) της παγκόσμιας οικονομίας είναι στην αρχή της κάμψης του. Εκθέσεις «θεσμικών» κέντρων και παραγόντων του καπιταλισμού διαβλέπουν τις απαρχές μιας νέας επιβράδυνσης ή και ύφεσης, τοποθετώντας την στα τέλη του 2018 μέχρι τα μισά του 2019 – και στην πιο αισιόδοξη εκτίμηση στις αρχές του 2020. Οι εκτιμήσεις για τις συνέπειες μιας τέτοιας κάμψης ποικίλλουν: από αισιόδοξες (θα επιφέρει απλώς μια «διόρθωση» των αγορών, έστω και σημαντική, χωρίς «δομικές» συνέπειες) μέχρι... καταστροφολογικές (θα πυροδοτήσει μια κρίση μεγαλύτερη του 2008 και συγκρίσιμη με του 1929). Σε κάθε μεγάλη πτώση των χρηματιστηρίων οι «μαύρες» προφητείες επανέρχονται με δριμύτητα – όπως τον περασμένο Φεβρουάριο αλλά και τώρα, με τις μεγάλες «βουτιές» στα χρηματιστήρια.

Ωστόσο, πριν και ανεξάρτητα από ένα νέο μεγάλο ορόσημο κρίσης, η «ευρεία ανάκαμψη» είναι ισχνή και χαρακτηρίζεται από γενικευμένη ανασφάλεια και ανταγωνισμούς, η δε εγκατεστημένη «κανονικότητα» αναπαράγει διαρκώς κρισιακά φαινόμενα: οικονομικά, πολιτικά, ιδεολογικά. Αποδεικνύεται αδύναμη να επαναφέρει για τον καπιταλισμό την απολεσθείσα αισιόδοξία και

ηγεμονική πνοή, με αποτέλεσμα οι αστικές ηγεσίες να μην έχουν να υποσχεθούν τίποτε άλλο από «αίμα και δάκρυα» ακόμη και μεσούσης της «ευρείας ανάκαμψης». Εργαζόμενοι, νοικοκυριά, τάξεις, αλλά και επιχειρήσεις, νομίσματα και χώρες κουβαλούν το «βιογραφικό» τους, ένα «προφίλ ρίσκου», αξιολογούνται και επαναξιολογούνται διαρκώς από τους μηχανισμούς της χρηματιστικής παγκοσμιοποίησης, υποκείμενοι σε σκληρές τιμωρίες αν χάσουν έστω και για μια στιγμή, έστω και λίγο, την προσήλωση στην απαιτούμενη πειθαρχία, ενώ χρηματιστικές και οικονομικές «καταιγίδες» σαρώνουν χώρες και περιοχές του πλανήτη επιβάλλοντας σκληρές «ποινές» στους «απείθαρχους». Ένας καπιταλισμός-βαμπίρ, της διαρκούς επαναξιολόγησης του ρίσκου, με γενικευμένη ανασφάλεια, ανταγωνισμούς και διαρκή εμπλουτισμό του «ποινολογίου».

Αν όλα αυτά είναι οι κίνδυνοι της «κανονικότητας» σε συνθήκες «ευρείας ανάκαμψης», οι κίνδυνοι από την αναπόφευκτη νέα μεγάλη κρίση ομολογούνται δημοσίως από τους αστούς αναλυτές:

Ποτέ άλλοτε το παγκόσμιο χρέος (δημόσιο και ιδιωτικό) δεν ξεπερνούσε το 300% του παγκόσμιου ΑΕΠ όπως σήμερα.

Στον ανοδικό κύκλο, τα επιτόκια ανέβαιναν σημαντικά (στις ΗΠΑ πάνω και από το 5%), οπότε στην περίοδο επιβράδυνσης-ύφεσης οι κεντρικές τράπεζες είχαν στη διάθεσή τους το όπλο της μείωσης των επιτοκίων. Τώρα, έχουμε φτάσει στην κορύφωση του ανοδικού κύκλου με τα αμερικανικά επιτόκια μόλις στο 2% και τα ευρωπαϊκά – ιαπωνικά σχεδόν μηδενικά. Οι κεντρικές τράπεζες έχουν «φουσκώσει» τρομακτικά τους ισολογισμούς τους και θα κινδυνεύσουν οι ίδιες με κατάρρευση αν επαναλάβουν την πολιτική της «ποσοτικής χαλάρωσης» (φτηνό χρήμα). Οι κεντρικές τράπεζες έχουν πολύ λιγότερα περιθώρια σε σχέση με το 2008 να αντιμετωπίσουν μια νέα κρίση.

Η πολιτική του φτηνού χρήματος έχει δημιουργήσει μεγάλες «φούσκες» (εφάμιλλες ή και μεγαλύτερες της περιόδου πριν το 2008), και η επιβράδυνση-ύφεση μπορούν να λειτουργήσουν σαν «ο αναπτήρας στην πυριτιδαποθήκη».

Στην κρίση του 2008 η αντίδραση των κεντρικών τραπεζών και των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων υπήρξε συντονισμένη-«συνεργατική». Σε νέα κρίση προεξοφλείται ήδη ότι η διαχείρισή της θα είναι ανταγωνιστική. Οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις είναι ήδη σε φάση εμπορικού και νομισματικού πολέμου μέσης έντασης.

Η μετάσταση της κρίσης στο αστικό πολιτικό σύστημα κάνει εντελώς αμφίβολη την πολιτική «φόρμουλα» αντιμετώπισης μιας νέας κρίσης.

Τελευταίο στη σειρά, αλλά κορυφαίας σημασίας: η δρομολογημένη ανατροπή των συσχετισμών στην κορυφή της παγκόσμιας πυραμίδας (κινεζική αμφισβήτηση της αμερικανικής πρωτοκαθεδρίας, «Δύση της Δύσης» και άνοδος της Ανατολής) κάνει για έναν επιπλέον λόγο αδύνατη οποιαδήποτε «συναινετική» αντιμετώπιση μιας νέας κρίσης.

Ο κατάλογος θα μπορούσε να εμπλουτιστεί περαιτέρω, αλλά δεν είναι απαραίτητο. Να σημειώσουμε μόνο ότι δεν χρειάζεται πολλή φιλοσοφία για να εκτιμήσουμε ποιο είναι το μέλλον του ελληνικού καπιταλισμού της «μεταμνημονιακής» περιόδου σε ένα τέτοιο διεθνές περιβάλλον και με τέτοιες διεθνείς προοπτικές...

«Αρχιτέκτονες» σε απόγνωση

Ακόμη κι αν η εικόνα είναι πως ο κίνδυνος για τον καπιταλισμό είναι όχι η Αριστερά και τα κινήματα αντίστασης αλλά οι δικοί του «δαίμονες», ο κίνδυνος αυτός είναι σοβαρός. Πουθενά αλλού δεν φαίνεται αυτό τόσο εύγλωττα όσο στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Μέρκελ και ο Μακρόν, οι μαθητευόμενοι μάγοι της περιλάλητης νέας «ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής», έχουν παρατήσει τις... αρχιτεκτονικές τους ιδέες και ασχολούνται τώρα με πιο υπαρξιακά ζητήματα. Η πολιτική τους αδυναμία είναι σε κοινή θέα: Ένα νεότευκτο ακροδεξιό κόμμα, η Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD) αναπτύσσει τέτοια δυναμική, ώστε να επιβάλει πολιτική ατζέντα, να απειλεί με κατάρρευση τον κυβερνητικό

συνασπισμό, να εγκλωβίζει τη Μέρκελ σε πολιτική παραλυσία. Στην τρίτη οικονομική δύναμη της Ευρωζώνης και παραδοσιακή ιμπεριαλιστική δύναμη, την Ιταλία, κυβερνά η ακροδεξιά του Σαλβίνι, η οποία ηγείται πλέον ενός πανευρωπαϊκού ακροδεξιού ρεύματος που έχει στόχο να προκαλέσει πολιτικό σεισμό στις ευρωεκλογές του επόμενου Μαΐου, ανατρέποντας τους ευρωπαϊκούς πολιτικούς συσχετισμούς από τα δεξιά.

Η δυναμική των εθνικών προτεραιοτήτων ενισχύεται παντού και με όλους τους τρόπους: οικονομικά, πολιτικά, ιδεολογικά. Οι ρωγμές στο ευρωπαϊκό «αρχιτεκτόνημα» μεγαλώνουν και τα παραδοσιακά μέσα «πειθάρχησης» και αποκατάστασης της συνοχής υπολειπόμενα: ένας ακροδεξιός πολιτικός παλιάτσος σαν τον Όρμπαν, ο Σαλβίνι, η Λεπέν και οι ομοϊδεάτες τους «βγάζουν γλώσσα», η Βρετανή πρωθυπουργός Τερέζα Μέι βάλλεται από τις Βρυξέλλες και απειλείται στο κόμμα της από τα δεξιά, το Brexit πελαγοδρομεί επικίνδυνα για όλους, η ΕΚΤ δηλώνει ότι δεν θα «σώσει» την Ιταλία αν δεν είναι σε μνημονιακό πρόγραμμα...

Προετοιμασία για καταιγίδα

Η Αριστερά, ο κόσμος της, οι αγωνιστές και αγωνίστριες των κινημάτων αντίστασης πρέπει να πάρουν στα σοβαρά την προειδοποίηση του Economist περί επείγουσας ανάγκης προετοιμασίας – «τώρα, που ακόμη μπορούν». Το να συνεχίζουμε αμέριμνοι, με την παραλυτική ψυχολογία του business as usual και του «βλέποντας και κάνοντας», απορροφημένοι στις «μικροσκοπικές μας σκοτούρες», χωρίς πρόβλεψη και ορίζοντα, χωρίς σχέδιο και οργάνωση, με τη μεσιανική προσδοκία ότι «την κρίσιμη στιγμή κάτι θα γίνει», οδηγούμαστε με μαθηματική ακρίβεια σε νέες τραγωδίες. Η πραγματικότητα είναι πολύ σκληρή και δύσκολη, οι ήττες της Αριστεράς παγκόσμια την έχουν βάλει στο πολιτικό περιθώριο, ο καπιταλισμός στρέφεται όλο και περισσότερο σε «σκληρές» απαντήσεις – όχι μόνο οικονομικές, αλλά και πολιτικές και ιδεολογικές. Μια νέα κρίση θα μεγιστοποιήσει τα δεινά για τις εργαζόμενες τάξεις και θα

πιέσει ακόμη πιο ασφυκτικά την Αριστερά. Στην προηγούμενη κρίση ο καπιταλισμός αποδείχτηκε πολύ ικανότερος από την Αριστερά στο να την αξιοποιήσει σαν ευκαιρία και να τη μετατρέψει σε κίνδυνο για μας. Πρέπει να μάθουμε το γρηγορότερο απ' αυτό το πάθημα και να προετοιμαστούμε ώστε να αξιοποιήσουμε την έρπουσα τωρινή κρίση ή μια ανοιχτή κρίση αύριο σαν ευκαιρία για μας, μετατρέποντάς την σε κίνδυνο για το σύστημα. Δεν θα είναι καθόλου εύκολο. Θα είναι όμως εντελώς αδύνατο αν δεν προετοιμαστούμε από τώρα. Στο «απ' τα πάνω και από τα δεξιά», πρέπει να απαντήσουμε με το «από τα κάτω και αριστερά». Αυτός ο γενικός προσανατολισμός πρέπει να γίνει πρόγραμμα, οργάνωση, αγώνα.

Η κατάσταση επιβάλλει στον κόσμο της αριστεράς και των κινημάτων αντίστασης, τη στράτευση, την ενίσχυση των οργανώσεων και των συλλογικοτήτων και όχι την παθητική αναμονή και τον «αυτόματο πιλότο».

Το κεντρικό άρθρο της εφημερίδας «Κόκκινο Νήμα» νο5 που κυκλοφορεί

**Δημοψήφισμα στη ΔτΜ για
τη συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ**
Βασίλης Μορέλλας
σελ. 2

Κόκκινο νήμα

**Λιντσάρισμα-δολοφονία
του Ζακ Κωστόπουλου**
Έφη Γαρίδη - Κική Σταματόγιαννη
σελ. 4 και 10-11

Η Ευρωπαϊκή Ένωση σε κρίση

Η λύση, από τα κάτω και αριστερά!

**Η αλήθεια για τις συντάξεις
και τον κατώτατο μισθό**
Χρήστος Βαγενάς & Γεωργία Χαράση
σελ. 6-7

**Για το «Όχι» και
τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο**
Αλέξης Λιοσιός
σελ. 12-13

Κόκκινο Νήμα φύλλο 4

12^η
ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ
ΓΙΟΡΤΗ

22-23 Σεπτεμβρίου
Καλών Τεχνών
σελ. 8-9

ΚΟΚΚΙΝΟ νήμα

**Τουρκία: μια κρίση που
έρχεται από το μέλλον**
Βασίλης Μορέλλας
σελ. 6-7

- ✓ Ενάντια στη λιτότητα μέχρι το 2060
- ✓ Όχι στα ψίχουλα «φιλανθρωπίας»
- ✓ Τα μνημόνια θα τελειώσουν μόνο με αγώνες

Το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους!

Ανάπτυξη για ποιον;
Ηλίας Ιωακείμογλου
σελ. 4

79 χρόνια από το Σύμφωνο Μολότοφ -
Ρίμπεντρον: μια απάντηση στον Ν. Μπαγιάπουλο
Αλέξης Λιασάτος
σελ. 12-13

Το δίκιο θα κριθεί στο δρόμο!

Το καθεστώς των μνημονίων θα τελειώσει μόνο με τους αγώνες μας – χρειαζόμαστε μια κινηματική, ταξική και διεθνιστική Αριστερά.

Του Πάνου Κοσμά

Ο Αλέξης Τσίπρας και οι συνοδοιπόροι του στην αποστασία του Ιουλίου 2015 και τη μνημονιακή μετάλλαξη πανηγυρίζουν για το «τέλος των μνημονίων». Το ίδιο ακριβώς «τέλος» που προετοίμαζε ο Σαμαράς το 2014, αλλά αναβλήθηκε προς στιγμήν λόγω της κυβερνητικής ανόδου του αντιμνημονιακού ακόμη τότε ΣΥΡΙΖΑ. Από τα μέσα Ιουλίου του 2015, ο νέος, μνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ ανέλαβε την αποστολή να ολοκληρώσει αυτός ό,τι άφησε στη μέση ο Σαμαράς. Ο απολογισμός λέει ότι τα κατάφερε περίφημα. Το καθεστώς της μνημονιακής λιτότητας ολοκληρώθηκε σύμφωνα με τα πιο ακραία σενάρια και επιθυμίες της ελληνικής άρχουσας τάξης και των δανειστών. «Κόστισε κάτι παραπάνω» σε φόρους και περικοπές όχι επειδή ήταν ο πιο βολικός διαπραγματευτής όπως ισχυρίζεται η μνημονιακή αντιπολίτευση ούτε επειδή ο Αλέξης Τσίπρας «διαπραγματεύοταν σκληρά» ενώ οι προκαθήμενοί του μνημονιακοί όχι, αλλά επειδή στο πρόσωπο του Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να βεβαιωθεί η πλήρης και συνειδητή εγκατάλειψη του αντιμνημονιακού παρελθόντος και να συμβολιστεί η συντριβή της Αριστεράς και του «λαϊκισμού» στην Ελλάδα.

Είναι γι' αυτούς τους λόγους που η εκδικητικότητα του συστήματος, εγχώριου και διεθνούς, επέβαλε 120% μνημόνιο εκεί που ο Βαρουφάκης και η ηγεσία της πρώτης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ οραματίζονταν «μόνο» 70% μνημόνιο.

Τα μνημόνια «τέλειωσαν», ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει μνημονιακός!

Ωστόσο, ο Αλέξης Τσίπρας και η ομάδα του δεν αποδείχτηκαν παθητική ύλη στα χέρια των νικητών: πάνω στην ίδια τους την αποστασία, εκπόνησαν ένα σχέδιο μακροημέρευσης της μνημονιακής τους κυβερνητικής θητείας και παραμονής τους στο παιχνίδι της εξουσίας ακόμη και ύστερα από τη διαφαινόμενη ήττα στις επερχόμενες εκλογές. Αν πράγματι όλα όσα υπέγραψαν στα χρόνια της μνημονιακής τους θητείας τους επιβλήθηκαν με «το πιστόλι στον κρόταφο», γιατί τώρα δεν εξαγγέλλουν ότι όλα τα μνημονιακά προϊόντα μιας τέτοιας βίας θα καταργηθούν; Γιατί δεν καλούν τον κόσμο της Αριστεράς και τους εργαζόμενους σε έναν τέτοιο αγώνα; Τώρα, που υπάρχουν ταμιακά διαθέσιμα τουλάχιστον μέχρι και το 2020 και η Ελλάδα δεν είναι πλέον σε πρόγραμμα; Οι λόγοι είναι προφανείς:

Πρώτο, αυτό που ξεκίνησε σαν ωμή επιβολή, έγινε πλέον η «φιλοσοφία» του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ. Το πολιτικό του προσωπικό πιστεύει βαθιά ότι είναι άσκοπο να τα βάζει κανείς με τις παντοδύναμες αγορές. Ότι θα ήταν «καταστροφικό» να ξαναμπούμε σε μια «περιπέτεια». Μόνο έτσι εξηγείται ότι δεν υπάρχει ούτε μία δήλωση (πόση... γενναιότητα χρειάζεται μια δήλωση;) ενός στελέχους, έστω και... μικρομεσαίου που να υπαινίσσεται έστω την επάνοδο σε μια γραμμή ρήξης. Με τα λόγια πολλών από τα κορυφαία στελέχη της κυβέρνησης και του κόμματος, ο ΣΥΡΙΖΑ «υιοθέτησε το πρόγραμμα προσαρμογής». Έτσι μεταφράζεται η δήλωση της κυβέρνησης ότι θα επιμείνει στο δρόμο των «μεταρρυθμίσεων». Έτσι εξηγούνται οι δημόσιες αυτοκριτικές του Τσίπρα για τις αντιμνημονιακές «αυταπάτες» του προ του 2015 και κατά τους πρώτους μήνες του 2015. Έτσι μεταφράζεται και η διαρκής αναφορά στις «θυσίες του ελληνικού λαού που έπιασαν τόπο»: ότι αυτές οι θυσίες δεν θα διακυβευτούν στο όνομα ενός νέου «ρομαντισμού».

Δεύτερο, η υπογραφή του τρίτου μνημονίου, που προβλήθηκε σαν υποχρεωτικός ελιγμός, δεν οδήγησε σε μια κατάσταση αναμονής

και «ουδέτερου» χρόνου, μια ανάπαυλα για να ξεκινήσουμε κάποια στιγμή ξανά «από κει που είχαμε μείνει», αλλά σε μια αναπόφευκτη διαδικασία μνημονιακής εξαλλαγής – προσώπων, στελεχών, της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ εν γένει. Εξαλλαγής πολιτικής, ιδεολογικής, προσωπικής, ψυχολογικής – καθολικής. Μόνος σκοπός πλέον, η παραμονή στο παιχνίδι της εξουσίας και η «μεγάλη κεντροαριστερά».

Η ανάπτυξη ήρθε επειδή ολοκληρώθηκε το πρόγραμμα «εσωτερικής υποτίμησης»

Ποιος αποφάσισε για το «τέλος των μνημονίων»; Όχι η κυβέρνηση (αν ήταν στο χέρι της, θα το αποφάσιζε νωρίτερα), αλλά οι δανειστές. Γιατί η «δουλειά» για την οποία ανέλαβαν, δηλαδή η επιβολή του προγράμματος «εσωτερικής υποτίμησης», ολοκληρώθηκε. Η έξοδος από την ύφεση (=ήρθε η ανάπτυξη») δεν έγινε επειδή υλοποιήθηκε κάποιο νεο-κεϊνσιανό πρόγραμμα αύξησης της ζήτησης αλλά για τον ακριβώς αντίθετο λόγο: επειδή υλοποιήθηκε μέχρι τέλους το πρόγραμμα της «εσωτερικής υποτίμησης». Επειδή το μνημονιακό καθεστώς ολοκληρώθηκε και «κλειδώθηκε» η μακροήμερευσή του με υπερ-μακροχρόνιες δεσμεύσεις για θηριώδη πρωτογενή πλεονάσματα στο διηνεκές. Επειδή συντρίφτηκαν τα δικαιώματα των εργαζομένων, μειώθηκαν πρωτοφανώς οι μισθοί και οι συντάξεις, επιβλήθηκε απίστευτη φοροληλασία επί των λαϊκών στρωμάτων και οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις πέρασαν από το καθαρτήριο της εκκαθάρισης των αδύναμων κεφαλαίων – σε πρωτοφανή διάρκεια και βάθος.

Η ανάπτυξη ήρθε επειδή συνέβησαν όλα αυτά. Ήρθε σε αυτό το έδαφος. Και γι' αυτό είναι μια ανάπτυξη για τους καπιταλιστές, με βασικό χαρακτηριστικό την αποσύνδεση μεταξύ κερδών (που, για τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις οι οποίες επιβίωσαν από τη φυσική επιλογή των πιο ισχυρών κεφαλαίων, αυξάνονται) και μισθών (που μειώνονται ή στην καλύτερη περίπτωση παραμένουν σταθεροί).

Νεοφιλελεύθερη «φιλανθρωπία», επειδή έκαναν παραπανίσιες περικοπές και έβαλαν παραπανίσιους φόρους

Επειδή τα μνημόνια «τελείωσαν» διά της... ολοκλήρωσής (τα μνημόνια πέθαναν – ζήτησαν τα μνημόνια), γι' αυτό η κυβέρνηση εξαγγέλλει μέτρα νεοφιλελεύθερης «φιλανθρωπίας». Στο συμπαγές, μνημονιακό καθεστώς συσσώρευσης του κεφαλαίου που φέρει και τη δική της υπογραφή, δεν χωρεί παρά νεοφιλελεύθερη «φιλανθρωπία» κι όχι πολιτικές αντι-λιτότητας. Τα μέτρα για τις συλλογικές συμβάσεις είναι συμβατά με το άκρως φιλελεύθερο πλαίσιο εργασιακών σχέσεων του ΟΟΣΑ, όπως αποτυπώνεται στις θέσεις του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας (ILO). Με την αύξηση του υποκατώτατου μισθού για τους νέους συμφωνεί και ο Μητσοτάκης και είναι βέβαιο ότι θα συμφωνήσει και με την αύξηση του κατώτατου μισθού. Εξάλλου με αυτή συμφωνεί και ο πρόεδρος του ΕΒΕΑ και της Κεντρικής Ένωσης Επιμελητηρίων Ελλάδος Κωνσταντίνος Μίχαλος – αν δεν ενοχλεί τον Μίχαλο, γιατί να ενοχλεί τον Μητσοτάκη; **Και γιατί συνολικά η αστική τάξη να έχει αντίρρηση με την επάνοδο από τη μνημονιακή «άγρια Δύση» στη νεοφιλελεύθερη έρημο του ΟΟΣΑ, όταν έχουν προηγηθεί και παγιωθεί τόσες και τόσες κατακτήσεις γι' αυτήν με τη συντριβή των δικαιωμάτων των εργαζομένων;** Σε μια εργατική τάξη καθημαγμένη, θα «επιτραπεί» να καταναλώσει λίγο περισσότερο – για το καλό των καπιταλιστικών κερδών.

Όσο για τις φορο-ελαφρύνσεις, το «κοινωνικό μέρισμα» και την υπόσχεση περί ακύρωσης των μέτρων, εκεί η αλήθεια λάμπει από μόνη της, χωρίς να χρειάζονται οι δικές μας αποδείξεις: όλα αυτά θα υπάρξουν μόνο αν επιτυγχάνεται ισόποσο υπερ-πλεόνασμα, δηλαδή πλεόνασμα παραπάνω από αυτό που προβλέπουν οι μνημονιακές συμφωνίες. Αυτό αποτυπώνεται στο γνωστό πίνακα προβλέψεων του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου 2019-2022, όπου φαίνεται καθαρά ότι το παραπανίσιο πλεόνασμα (που θα γίνει «μέτρα ελάφρυνσης») οφείλεται κατά κύριο λόγο στο ότι έχουν επιβληθεί

παραπανίστιες περικοπές και φόροι – σε σχέση με όσα απαιτούνταν για την επίτευξη των θηριωδών πρωτογενών πλεονασμάτων. Αν αυτές οι προβλέψεις της κυβέρνησης αποδειχτούν σωστές, τότε θα πρόκειται για την τακτική του χότζα: έβαλαν μερικά ζώα παραπάνω στην καλύβα, ώστε να δημιουργηθεί η αίσθηση της ανακούφισης μόλις βγάλουν ένα από αυτά έξω. Αν δεν αποδειχτούν σωστές, τότε τα περιθώρια ακόμη και της νεοφιλελεύθερης φιλανθρωπίας θα μειώνονται ανάλογα με το εύρος της αστοχίας των προβλέψεων. Για να το πούμε αλλιώς: τα μέτρα νεοφιλελεύθερης «φιλανθρωπίας» χρηματοδοτούνται από το «επιπλέον» 20% του υπερ-μνημονίου 120% που υπέγραψε ο ΣΥΡΙΖΑ. Μέσω αυτού, οι μεν δανειστές και η ελληνική άρχουσα τάξη εκδικήθηκαν τον αντιμνημονιακό «λαϊκισμό» της Αριστεράς και του κινήματος και επέβαλαν τη βίαιη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, ο δε ΣΥΡΙΖΑ «αγάπησε τους βιαστές του» και εξασφάλισε τη χρηματοδότηση της τακτικής του Χότζα...

Για μια ταξική, κινηματική και διεθνιστική πολιτική

Οι προβλέψεις μας γι' αυτή την ανάπτυξη στο έδαφος του μνημονιακού καθεστώτος ακραίας εκμετάλλευσης της εργασίας είναι πώς θα είναι ασθενική και αβέβαιη, με μόνη προοπτική μεσοπρόθεσμα (εκτός αν οι διεθνείς εξελίξεις μεταθέσουν το χρονικό ορίζοντα σε βραχυμεσοπρόθεσμο) μια νέα υποτροπή της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτή η διαπίστωση, έχει το νόημα μιας διπλής προειδοποίησης: α) Ο ελληνικός καπιταλισμός και οι κυβερνήσεις του θα έχουν ένα λόγο παραπάνω για να είναι εξαιρετικά φειδωλοί ακόμη και σε αυτό το είδος νεοφιλελεύθερης «φιλανθρωπίας» που εγκαινιάζει τώρα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, και β) νέες θυσίες περιμένουν τους εργαζόμενους όταν το πρότζεκτ της «καθαρής εξόδου» με τις σαθρές του βάσεις αποδειχτεί ασταθές και αδύναμο να αντιμετωπίσει τους αναπόφευκτους νέους κλυδωνισμούς στις διεθνείς αγορές.

Σε πλήρη αντίθεση όμως με τη νεοφιλελεύθερη αντιπολίτευση τύπου Μητσοτάκη ή τις εκκλήσεις των δανειστών για επίδειξη «σοβαρότητας» και αποχή από πολιτικές παροχών, η δική μας διπλή προειδοποίηση είναι η βάση για μια διαμετρικά αντίθετη κριτική στην κυβέρνηση: από τα αριστερά, ταξική, κινηματική και διεθνιστική.

Ταξική, σημαίνει ότι δεν μιλούμε γενικά για την «οικονομία» και την «ανάπτυξη», αλλά για τα κέρδη και τους μισθούς, για τα ανταγωνιστικά συμφέροντα των εργαζόμενων τάξεων και των καπιταλιστών. Οι καπιταλιστές, χάρη στα μνημόνια και την πολιτική αποστασία της ηγεσίας Τσίπρα, κατάφεραν να τροχοδρομήσουν την αύξηση των κερδών τους αλλά και να αποσυνδέσουν αυτή την αύξηση από την αύξηση των μισθών (που παραμένουν είτε στάσιμοι είτε μειούμενοι). Μια ταξική αριστερή πολιτική σημαίνει να διαμορφώσουμε αιτήματα και να οργανώσουμε αγώνες που θα εμπνέονται από την αντιστροφή των όρων: Ανάπτυξη και αύξηση κερδών; Θέλουμε αποκατάσταση των απωλειών στους μισθούς! Θέλουμε αποκατάσταση του κοινωνικού κράτους (αυξήσεις στις συντάξεις, αύξηση στο επίδομα ανεργίας κ.λπ.). Θέλουμε αύξηση μισθών και αποκατάσταση του κοινωνικού κράτους εις βάρος των κερδών! Θέλουμε το πραγματικό τέλος των μνημονίων.

Κινηματική, σημαίνει πως έχουμε πλήρη συνείδηση ότι τίποτε από αυτά δεν θα επιτευχθεί χάρη στην κυβερνητική «φιλανθρωπία». Τα μνημόνια θα τελειώσουν πραγματικά με τους αγώνες μας. Το δίκιο θα κριθεί στο δρόμο! Δεν θα φτάσουμε ούτε εύκολα ούτε γρήγορα σε αυτό. Μπορούμε όμως και πρέπει, εδώ και τώρα, να οργανώσουμε και συντονίσουμε τους αγώνες, να οργανώσουμε την αλληλεγγύη, να σηκώσουμε τη σημαία «Κανείς μόνος του στον αγώνα ενάντια στη μνημονιακή εκμετάλλευση»! Η κουλτούρα του ενιαίου μετώπου θα είναι εδώ πολύτιμος αρωγός και αποφασιστικός μοχλός αποτελεσματικότητας.

Διεθνιστική, θα πει ότι η ταξική δεν καταρρέει ούτε αυτό-ακυρώνεται μπροστά στα «εθνικά» θέματα. Ο αγώνας ενάντια στη μνημονιακή εκμετάλλευση και το μνημονιακό καθεστώς θα είναι φαλκιδευμένος αν στα «εθνικά» θέματα η Αριστερά ξεχνάει τα

ταξικά της αδέρφια και τους ταξικούς της σκοπούς και βαδίζει κάτω από τις σημαίες του αντιπάλου. Αντιμετωπίζοντας, σε διαφορετική μορφή αλλά με παραπλήσια ένταση, τη λιτότητα, την ανεργία και τη διάλυση των κοινωνικών κατακτήσεων, η ελληνική, η μακεδονική, η τουρκική κ.λπ. εργατική τάξη θα χάσουν κατά κράτος τη μάχη με τους Έλληνες, Μακεδόνες και Τούρκους καπιταλιστές αν βαδίσουν κάτω από τις σημαίες τους «δικού τους» εθνικισμού και των «δικών τους» «εθνικών συμφερόντων». Καθώς η διεθνής και περιφερειακή συγκυρία συσσωρεύουν επικίνδυνα τα υλικά των «θερμών» επεισοδίων ή και νέων πολεμικών εμπλοκών, καθώς τα «εθνικά θέματα» αποκτούν ιδιαίτερη βαρύτητα στη συγκυρία, χωρίς διεθνιστική πολιτική της Αριστεράς δεν υπάρχει ούτε συνεπής ταξική πολιτική – και τούμπαλιν.

Μια Αριστερά κινηματική, ταξική και διεθνιστική, ενιαιομετωπική είναι το μεγάλο ζητούμενο της περιόδου. Η αλληλεγγύη, στήριξη και συντονισμός των αγώνων με «εμπνευστή», οργανωτή και πρωταγωνιστικό το ρόλο μιας τέτοιας Αριστεράς είναι ο δρόμος.

Κόκκινο Νήμα φύλλο 3

**ΘΑΝΑΤΟΣ
ΣΤΟ
ΦΑΣΙΣΜΟ**
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ = ΚΑΛΗ
ΣΥΝΤΟΛΙΣΤΙΚΟΣ = ΚΑΛΗ

Να μην ξαναζήσουμε
τη φασιστική
άνοιξη του 2013
σελ. 5

ΚΟΚΚΙΝΟ νήμα

«Καθαρή έξοδος από τα
μνημόνια»: ούτε καθαρή
ούτε έξοδος
σελ. 8-9

«Κάτω απ' την παραλία υπάρχει πεζοδρόμιο»

ΣΥΡΙΖΑ και Δεξιά μπορούν να νικηθούν με αγώνες απ' τα κάτω

Φενάκη η κυβερνητική
προπαγάνδα για Συλλογικές
Συμβάσεις - Κατώτατο μισθό
σελ. 6

Το Μακεδονικό
και η Αριστερά
σελ. 10-11

«Ιουλιανά» 1965:
το καλοκαίρι της
χαμένης ευκαιρίας
σελ. 15

Το editorial της εφημερίδας Κόκκινο Νήμα που κυκλοφορεί (φύλλο νο. 3)

Οι πολιτικές εξελίξεις παίρνουν επικίνδυνη τροπή: η συμφωνία στο Eurogroup της 22ας Ιουνίου και η συμφωνία Τσίπρα – Ζάεφ είναι σημεία πολιτικής καμψής που διαμορφώνουν ένα δυσμενές πλαίσιο για τις εργαζόμενες τάξεις, τα κινήματα αντίστασης και την Αριστερά.

Σε αντίθεση με την κυβερνητική προπαγάνδα, η «καθαρή έξοδος» από τα μνημόνια δεν είναι ούτε καθαρή ούτε έξοδος. Το μνημονιακό καθεστώς ακραίας λιτότητας όχι μόνο δεν αμφισβητείται έστω και μερικώς, αλλά συμπληρώνεται, εμβαθύνεται και «κλειδώνει» σε βάθος δεκαετιών. Η εποπτεία παραμένει αλλάζοντας μορφή, το χρέος δεν μειώνεται αλλά «διευθετείται» με μετάθεση κάποιων πληρωμών για αργότερα.

Η προοπτική είναι η μακροημέρευση του καθεστώτος ακραίας λιτότητας και η διατήρηση στο ακέραιο των προϋποθέσεων για μεσοπρόθεσμη υποτροπή της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού σε οξεία μορφή.

Σε αντίθεση επίσης με την κυβερνητική προπαγάνδα, την εθνικιστική-ακροδεξιά αντιπολίτευση, αλλά και τις από τα δεξιά κριτικές της πατριωτικής Αριστεράς, η συμφωνία Τσίπρα – Ζάεφ συνιστά επιτυχία της ελληνικής άρχουσας τάξης και είναι προϊόν «συντονισμένου» bullying από την πλευρά της ελληνικής κυβέρνησης και του NATO. Δεν προωθεί έστω και μια επώδυνη για το γειτονικό λαό ειρήνη, δεν αποτελεί «ευκαιρία» για τη φιλία και συνεργασία των δύο λαών, δεν βάζει φραγμό στον εθνικισμό. Αντίθετα, «ανοίγει χώρο» για τον ελληνικό εθνικισμό, την

ακροδεξιά και τους φασίστες και αναζωπυρώνει το μακεδονικό εθνικισμό.

Το γεγονός ότι οι φασίστες της Χ.Α. «κολυμπούν» σαν το ψάρι στο νερό στα μακεδονικά συλλαλητήρια που οργανώνουν στελέχη της Δεξιάς και της ακροδεξιάς μαζί με μητροπολίτες και με τη στήριξη διακεκριμένων επιχειρηματιών, αποδεικνύει ότι στην Ελλάδα έχει ενεργοποιηθεί η «πολιτική μηχανική» που παρατηρείται πανευρωπαϊκά και παγκόσμια: η μετατόπιση όλο και δεξιότερα των «συστημικών» δυνάμεων του κέντρου και της δεξιάς (πολιτικές λιτότητας, αντιμεταναστευτικές και αντιπροσφυγικές πολιτικές, έμφαση στις εθνικές προτεραιότητες). Έτσι αναδεικνύεται σε σοβαρή δύναμη η ακροδεξιά στις διάφορες μορφές της, ακόμη κι αν ξεκινά από χαμηλές θέσεις, ακροδεξιοί και φασίστες «κολυμπούν σαν το ψάρι στο νερό» και οι πρωτοβουλίες τους λειτουργούν σαν «πλοηγός» εξελίξεων.

Παρ' όλα αυτά, δεν θα φράξουμε αποτελεσματικά το δρόμο στην ακροδεξιά και τους φασίστες αν δεν φράξουμε το δρόμο στο δικομματισμό ΣΥΡΙΖΑ – ΝΔ. Αν η υποτίμηση και «κανονικοποίηση» του φασισμού και της άκρας δεξιάς είναι ένα πολιτικό λάθος, η υποτίμηση του αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση και τη δεξιά εναλλακτική της ΝΔ στο όνομα του αγώνα ενάντια στην ακροδεξιά είναι το συμμετρικό -και ακόμη μεγαλύτερο- λάθος.

Η ακροδεξιά και οι φασίστες δεν θα νικηθούν από τις δυνάμεις του νέου δικομματισμού (ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ) και του «συνταγματικού τόξου», αλλά από το εργατικό κίνημα, τα κινήματα αντίστασης και την Αριστερά. Που όμως έχουν μπροστά τους το δύσκολο έργο της ανασύνταξης ύστερα από την ήττα του 2015 και έχουν ακόμη πολλή (αν όχι τη σημαντικότερη) δουλειά να κάνουν με τον εντοπισμό και τη διόρθωση των λαθών που οδήγησαν στην ήττα. Το έργο αυτό είναι σύνθετο, αλλά μια αποφασιστική του παράμετρος είναι η «αποκατάσταση» του περιεχομένου του ενιαίου μετώπου σε αντίθεση με τις αντιλήψεις και πρακτικές των ευκαιριακών συγκολλήσεων για εκλογικούς σκοπούς ή του σεχταρισμού των υψηλών ιδεολογικοπολιτικών «προαπαιτούμενων» για την κοινή δράση.

**ΘΑΝΑΤΟΣ
ΣΤΟ
ΦΑΣΙΣΜΟ**
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ = ΚΑΛΗΣ
ΣΥΝΤΟΛΙΣΜΟΣ

Να μην ξαναζήσουμε
τη φασιστική
άνοιξη του 2013
σελ. 5

Κόκκινο νήμα

«Καθαρή έξοδος από τα
μνημόνια»: ούτε καθαρή
ούτε έξοδος
σελ. 8-9

«Κάτω απ' την παραλία υπάρχει πεζοδρόμιο»

ΣΥΡΙΖΑ και Δεξιά μπορούν να νικηθούν με αγώνες απ' τα κάτω

Φενάκη η κυβερνητική
προπαγάνδα για Συλλογικές
Συμβάσεις - Κατώτατο μισθό
σελ. 6

Το Μακεδονικό
και η Αριστερά
σελ. 10-11

«Ιουλιανά» 1965:
το καλοκαίρι της
χαμένης ευκαιρίας
σελ. 15

Κόκκινο Νήμα Φύλλο 2

Μηνιαία σοσιαλιστική εφημερίδα

www.redtopia.gr

Φύλλο Νο 2 - ΙΟΥΝΗΣ 2018 - 1,5€

Ιταλία: τι σηματοδοτεί
το «πραξικόπημα»
του Ματαρέλα;
σελ. 2

ΚΟΚΚΙΝΟ νήμα

Η Αργεντινή
Ξανά στα νύχια του ΔΝΤ
σελ. 8-9

Αντί για «καθαρή έξοδο», ο Αλέξης Τσίπρας υπογράφει το πιο μακροχρόνιο και ακραίο πρόγραμμα λιτότητας στην ευρωπαϊκή ιστορία!

ΟΧΙ στο όνομά μας!

Έκθεση-σοκ: το θανάσιμο
κόστος της Ευρώπης-“φρούριο”
σελ. 6-7

Το “ροζ” ξεπλυμα του
σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ
σελ. 11

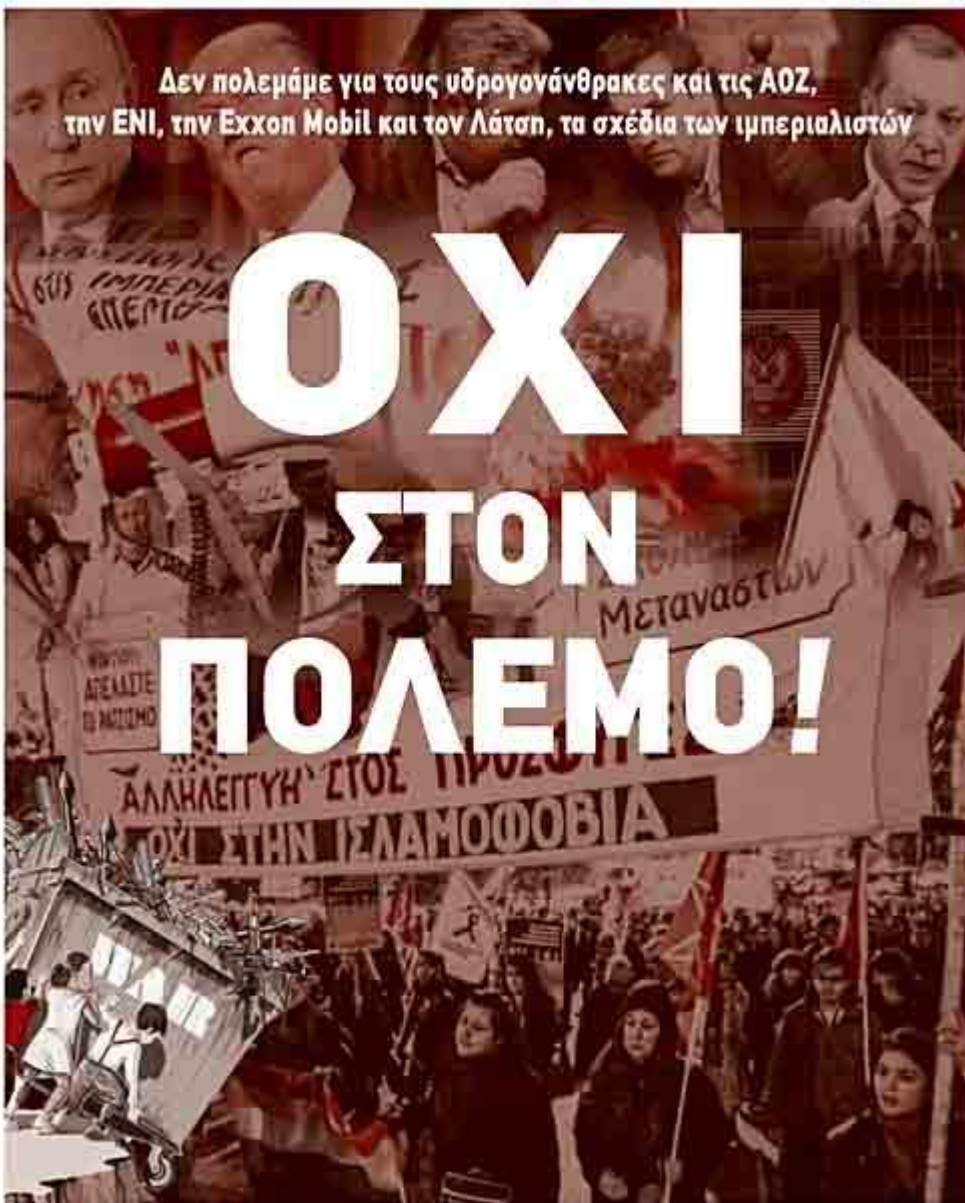
Κόκκινο Νήμα Φύλλο 1

ΚΟΚΚΙΝΟ **νήμα**

Δεν πολεμάμε για τους υδρογονάνθρακες και τις ΑΟΖ,
την ΕΝΙ, την Εχχορ Mobil και τον Λάτση, τα σχέδια των ιμπεριαλιστών

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

**Η... καθαρή απάτη
της εξόδου από τα μνημόνια**

σελ. 2

**Να σταματήσει η απανθρωπιά
σε βάρος των προσφύγων**

σελ. 4

Κυκλοφορεί το πρώτο φύλλο ΚΟΚΚΙΝΟ ΝΗΜΑ.

